

Arrest

nr. 57 792 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 februari 2011 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 2011 om 10 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VESTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN die, loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 28 december 2009 aan in België. Op 29 december 2009 dient hij een eerste asielaanvraag in België.

1.2. Uit een vergelijking van vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije. Op 16 februari 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Met dit verzoek wordt ingestemd door de Hongaarse autoriteiten op 5 maart 2010.

1.3. Op 16 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 29 april 2010 wordt een tweede vlucht voorzien –een eerste vlucht werd geannuleerd omwille van de verbale weigering van de verzoekende partij om te vertrekken- waarmee de verzoekende partij is vertrokken naar Hongarije.

1.5. Op 18 november 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit het Eurodacresultaat en uit het administratief dossier van verzoeker blijkt dat hij reeds asiel had aangevraagd in Hongarije (op 17 november 2009 en 30 april 2010), in België (op 29/12/2009) en in Oostenrijk (op 07/06/2010).

1.6. Op 17 januari 2011 wordt een terugnameverzoek gestuurd aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Op 31 januari 2011 laten de Hongaarse autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd.

1.7. Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 18/11/2010 een tweede asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Herat op 11/09/1993.

Uit het Eurodacresultaat dd. 16/11/2010 en uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn tweede asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Hongarije (op 17 november 2009 en 30 april 2010), in België (op 29/12/2009) en in Oostenrijk (op 07/06/2010). Gezien betrokkene verklaart geboren te zijn in 1993 en dus minderjarig te zijn, werd reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag een leeftijdonderzoek uitgevoerd teneinde na te gaan of betrokkene wel degelijk minderjarig was. De conclusie van dit onderzoek, uitgevoerd op 14/01/2010 door het Universitair Ziekenhuis Brussel, afdeling Endocrinologie – Diabetologie voor het kind en adolescenten te Brussel in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, luidt : ‘Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijk wetenschappelijke zekerheid dat bij (...) op datum van 14.01.2010 de leeftijd op 20,1 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van 1,5 jaar’. Uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Deze beslissing werd op 07/04/2010 bevestigd, na onderzoek van de door betrokkenen voorgelegde originele taskara.

Na de eerste asielaanvraag van betrokkene in België, op 29/12/2009, werd vastgesteld dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De Hongaarse autoriteiten bevestigden hun verantwoordelijkheid op basis van art. 16.1.c met een terugnameakkoord van 05/03/2010. Op 29/04/2010 werd betrokkene daadwerkelijk gerespatieerd naar Hongarije. Uit het Eurodacverslag van 18/11/2010 blijkt dat betrokkene na aankomst in Hongarije, een asielaanvraag indiende. Op 07/06/2010 diende betrokkene eveneens een asielaanvraag in te Oostenrijk. Betrokkene verklaart tijdens zijn gehoor op de dienst vreemdelingenzaken van 13/01/2011 dat hij ongeveer een maand in Oostenrijk is gebleven en

vervolgens via Italië, Frankrijk en Polen naar Oekraïne is gegaan waar hij ongeveer vier maanden zou hebben verbleven. Betrokkene poogt zijn verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten aan te tonen aan de hand van kranten (gedateerd tussen 15/07/2010 tot 26/08/2010), aankoopbewijzen (gedateerd 21/07/2010 en 28/07/2010), medicatie, kopies van Oekraïense bankbiljetten en een doktersbriefje (datum onleesbaar). Deze documenten legt betrokkene pas voor op 17/01/2011 en 21/01/2011, dus ongeveer twee maanden na het indienen van zijn asielaanvraag. Gezien betrokkene verklaart dat hij het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten omdat zijn advocaat hem vertelde dat zijn aanvraag dan in België kon worden behandeld (DVZ vraag 13) kan worden aangenomen dat betrokkene wel degelijk op de hoogte was van het belang van documenten die zijn verblijf buiten het grondgebied kunnen aantonen en is het bijgevolg merkwaardig dat betrokkene deze documenten pas twee maanden na zijn asielaanvraag voorlegt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat geen enkele van deze documenten een officieel karakter hebben. Zij tonen geenszins aan dat betrokkene zelf voor een periode van meer dan drie maanden het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Gezien betrokkene er bovendien niet voor terugdeinsde leugenachtige verklaringen af te leggen betreffende zijn leeftijd, kunnen eveneens twijfels worden geuit bij de verklaringen omtrent een verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten.

Op 17/01/2011 (werd) een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e. van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Hongaarse autoriteiten verstuurd. De Hongaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 31/01/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.c. Hongarije heeft de Conventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over de asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asiolverzoek. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepast opvang kan voorzien worden. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Op vraag waarom hij zijn asielaanvraag in België wou indienen, antwoordt betrokkene dat zijn vader wou dat hij naar België kwam omdat zijn oom hier verblijft. Met de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij inderdaad een oom heeft in België, (...) en een oom (...) in Engeland (DVZ vraag 16&17). Er dient te worden opgemerkt dat hogerop reeds werd uiteengezet dat betrokkene meerderjarig is. De oom van betrokkene in België behoort bovendien niet tot het gezin van betrokkene en valt niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 § 2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9 § 4 en art 18 § 1 en art 18 § 7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18 februari 2003. Betrokken zal overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten."

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat

de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Ćonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekembare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen

indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het enige middel

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in een eerste, tweede en derde middel onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert:

3.3.2.2.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.1.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de

bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.1.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.1.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.1.6. De verzoekende partij stelt in essentie dat zij het niet eens is met de argumenten van de bestreden beslissing, dat uit die beslissing blijkt dat zij tijdens haar interview met de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij zich niet veilig voelde in Hongarije en ook duidelijk had vermeld dat zij werd mishandeld door de Hongaarse autoriteiten, dat geen reden wordt gegeven waarom deze beweringen niet onderzocht werden, noch waarom zij geen concrete basis zijn om haar asielaanvraag in België te behandelen.

In het verzoekschrift wordt verder gewezen op rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties waaruit zou blijken dat asielzoekers in Hongarije slecht worden behandeld. De verzoekende partij verwijst naar een rapport van de International Helsinki Federation for Human Rights over de mensonwaardige omstandigheden van vreemdelingen in detentie in Hongarije, een situatie die wordt bevestigd door het ECRI en het JRS. De standaarden op gebied van asiel liggen behoorlijk lager dan in België, en in het algemeen laat de situatie van asielzoekers en opvangcentra in Hongarije erg te wensen over. De verzoekende partij verwijst verder naar de Hongaarse asielcijfers van januari tot september 2009 waaruit blijkt dat van de 2000 Servische aanvragen er maar 5 werden ingewilligd en op een totaal van 3600 aanvragen slechts 250. De terugleiding van de verzoekende partij zou dan ook een onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM. Onder verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak MSS doet zij gelden dat, niettegenstaande zij duidelijk aangaf dat er elementen zijn die dienen onderzocht te worden om te komen tot een beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten deze elementen te onderzoeken.

3.3.2.2.1.7. Het risico op een onmenselijke behandeling ingevolge de Hongaarse asielprocedure wordt door de verzoekende partij voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op enig moment aan de Belgische instanties zou hebben te kennen gegeven dat zij in Hongarije aan mishandelingen zou zijn blootgesteld. Dit middelonderdeel mist feitelijke grondslag. Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verwerende partij derhalve niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen over de behandeling van asielzoekers in Hongarije, zonder dat de verzoekende partij deze op haar eigen concrete situatie betreft, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Immers, hiervoor was reeds gebleken dat de bewering van de verzoekende partij dat zij in Hongarije was mishandeld steun vindt, noch in de motieven van de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier. Meer nog: de verzoekende partij heeft steeds verklaard een asielaanvraag in België te hebben willen indienen op aangeven van zijn vader, omwille van het verblijf van zijn oom in België. Bovendien wordt door de verzoekende partij steevast verwezen naar de omstandigheden van “vreemdelingen” in detentie, terwijl uit de verslagen blijkt dat in beginsel de asielzoekers die worden toegelaten tot de procedure niet worden vastgehouden. In zoverre in de verslagen wordt gewezen op het feit dat dit in een aantal gevallen niet opgaat, komt het de verzoekende partij toe om het risico dat daaruit zou kunnen voortvloeien op een concrete en op haar betrokken manier aannemelijk te maken. Zij blijft daartoe in gebreke. Tot slot lijkt een verwijzing naar het aantal door de Hongaarse overheid ingewilligde asielaanvragen geen indicatie te zijn van een risico op een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM en de verzoekende partij toont niet aan dat dat anders is.

3.3.2.2.1.8. *In casu* brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Op het eerste gezicht wordt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt en lijkt geen verdedigbare grief te zijn aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM. De middelen, in zoverre ze zijn gestoeld op de schending van artikel 3 van het EVRM, zijn niet ernstig.

3.3.2.2.2. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert :

3.3.2.2.2.1. Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt :

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in uitoefening van hun ambtelijke functie”.

3.3.2.2.2.2. Het volstaat niet dat de verzoekende partij zich geschonden voelt in haar rechten opdat zij zich zonder meer kan beroepen op artikel 13 van het EVRM. Om dit artikel te kunnen invoeren moet de verzoekende partij een verdedigbare grief aanvoeren, met name op aannemelijke wijze kunnen aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (M. CROMHEECKE en V. STAELENS, artikel 13, Recht op daadwerkelijke rechtshulp”, in J. VANDE LANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, Artikelsgewijze Commentaar, Volume II, Antwerpen, Internsentia, 2004, 92). Gelet op het feit dat de verzoekende partij geen verdedigbare grief aanvoert, zoals blijkt uit de bespreking sub 3.3.2.2.1., lijkt zij geen schending van artikel 13 van het EVRM aannemelijk te kunnen maken. Bovendien, waar de verzoekende partij stelt dat het Hof in de zaak MSS oordeelde dat binnen het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid niet voldoende ruimte zou zijn om een rigoureuus onderzoek te voeren naar een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM en de uitvoering van de maatregel dient te worden opgeschort, dient ook nog te worden gewezen naar hetgeen sub 2 werd uiteengezet omtrent het schorsende karakter van de onderhavige vordering. De middelen, in zoverre gestoeld op de schending van artikel 13 van het EVRM zijn niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende aan:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en de niet in overwegingname van zijn asielaanvraag zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Hij heeft niet het recht op een grondig onderzoek, door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van deze elementen in het kader van de door hem afgelegde verklaringen.

Wanneer verzoeker teruggestuurd wordt naar Hongarije zal zijn leven, gelet op de hierboven uitvoerig naar voor gebrachte documenten, in gevaar zijn.

Hem terugzenden naar Hongarije zal een schending uitmaken van artikel 3 EVRM”.

3.4.2.2. In zoverre de verzoekende partij wijst op het feit dat haar asielaanvraag ten onrechte niet wordt behandeld door de Belgische autoriteiten –de bestreden beslissing is overigens geen beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren, maar een beslissing tot eigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet- lijkt deze grief zich eerder te situeren in het raam van het aanbrengen van een ernstig middel. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan om welke reden dit nadeel moeilijk te herstellen zou zijn. In zoverre de verzoekende partij haar nadeel lijkt te situeren in haar vrees om terug te keren naar Hongarije en in het feit dat de behandeling van asielzoekers in detentie gelijk staat met een onmenselijke en vernederende behandeling, blijft ze –zoals reeds sub 3.3.2.2. vastgesteld- in gebreke om precieze feitelijke elementen aan te brengen die toelaten de concrete en persoonlijke risico's te beoordelen die naar haar oordeel zouden voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen, zonder dat deze gestaafd worden met minstens een begin van bewijs, op generlei wijze het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

3.4.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS , wnd. kamervoorzitter, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. HUYS, (toegevoegd) griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. HUYS

A. WIJNANTS